

[Jørgen Jensen.]

derne til at kapitulere. Det er nu engang ikke muligt, og det kan man heller ikke gøre i den nuværende situation.

Så vil jeg da godt stille spørgsmålet: hvad er det så for politisk arbejde, og hvad er det så for primære opgaver, som det er sagt heroppefra, man ikke må tage op?

Jeg vil da godt stille nogle spørgsmål til forslagsstillerne. Hvis en fagforening på et møde, indkaldt efter lovene på demokratisk vis, beslutter at gennemføre en kampagne mod kapitalhavernes forsøg på gennem fidsaktieselskaber at unddrage sig beskatning og dermed øge medlemskredsens andel af beskatningen, er det så utilstedeligt politisk formål, man yder penge til? Eller hvis man bevilger penge til at bekæmpe politikernes overgreb mod organisationen, f. eks. gennem indgreb i overenskomstsituationer, der fratager medlemmerne deres demokratiske ret til at stemme om prisen for deres eget arbejde, er det så utilstedeligt politisk formål? Eller hvis man bevilger penge til en kampagne for at overholde miljøbestemmelser, sikkerhedsforanstaltninger, er det så utilstedeligt politisk formål, man bevilger penge til? Eller hvis man bevilger penge til en kampagne for en opsparingsordning, der skal sikre penge til investering i danske virksomheder, ejet af kapitalhaverne og fortsat styret af dem, er det så utilstedeligt politisk formål? Eller hvis man bevilger penge til gennemførelse af en kampagne, som trods hensigtserklæringen, indgrebet i overenskomstsituationen, der søger at lægge rammer om overenskomstforhandlingerne, skal sikre medlemmernes realløn, er det så utilstedeligt politisk formål? Eller hvis det er bevillinger til politiske partier og det er det, man mener? Hvem betaler så venstre, konservative, fremskridtspartiet, og hvem har skabt de værdier, der er grundlaget for de penge, som man påstår at såkaldte private virksomheder yder til politiske formål?

I forslag nr. XVIII tales der om sikring af borgernes frie ret til arbejde og erhverv. Jeg tror, vi skal erindre os, at dette forslag lægges frem på et tidspunkt, hvor hundredtusinder af arbejdere er kastet ud i arbejdsløshed. Man taler i lovforslag nr. 30 om forbrydelser mod den personlige frihed, og man prøver også i debatten her at fremstille for-

holdene, som om vi i det demokratiske Danmark er sikret materiel velfærd og tryghed, der gør det unødvendigt at anvende kampmetoder som blokader som dem, man har nævnt fra en række arbejdspladser. Man påstår også, at det er unødvendigt med kravet om organisering af arbejdskraften på arbejdspladser, der er dækket med overenskomst. Men hvad er det egentlig for et demokrati, og hvad er det egentlig for demokratiske forhold, vore politikere kan beslutte af hensyn til enkelte profitinteresser og på grundlag af en af politikerne skabt skævhed i vor udenrigshandel, en skævhed i vores økonomiske balanceforhold? Hvad er det for et demokrati, der kan beslutte, at hundredtusinder af mennesker sættes uden for fællesskabet, ikke blot med en kort tidsbegrænsning, men uden sikkerhed for, hvornår de kommer ind på arbejdspladserne igen?

Når man taler om frihed til og retten til at arbejde, så kan jeg nævne fra min egen organisation, hvor vi havde generalforsamling i går aften, at her måtte vi konstatere, at mere end 30 pct. af medlemskredsen i det sidste halve år havde været ramt af arbejdsløshed. Daglig må vi notere, at arbejdspladser lukkes for arbejderne, ikke gennem en fysisk blokade af strejkende eller på anden måde, men simpelt hen med en fyreseddel, som i mange tilfælde ganske enkelt skal sikre kapitalejerne mulighed for at frigøre kapital til mere givende spekulationsområder.

Hvem har så egentlig retten til adgang til arbejdspladsen, og hvem er det, politiet skal hjælpe ind på en arbejdsplads? Hvis en arbejder i dagens Danmark kræver love om sikkerhed, brandregulativer og også lovbestemt feriebetaling her fra folketinget overholdt og af disse grunde afskediges, medens en anden arbejder under tryk af arbejdsløsheden og angst for ikke at komme ind og arbejde accepterer ikke at fastholde disse principper og dermed kommer ind på arbejdspladsen, hvem er det så egentlig, der har lovlige adgang til denne arbejdsplads, og hvem er det, politiet skal hjælpe? Er det ham, der kræver love og overenskomster overholdt og bliver fyret af den grund, eller er det ham, som føler sig trykket til at opgive disse ting? Hvem skal politiet hjælpe? Ser man på Bækkelund- og Infosagerne,